

Les misérables

de VICTOR HUGO

(Trích theo)

Il reboutonna sa redingote, remit de la roideur militaire entre ses deux épaules, fit demi-tour, croisa les bras en soutenant son menton dans une de ses mains, et se mit à marcher dans la direction des halles. Jean Valjean le suivait des yeux. Après quelques pas, Javert se retourna, et cria à Jean Valjean :

Vous m'ennuyez. Tenez-moi plutôt. Javert ne s'aperçut pas lui-même qu'il ne l'attrapait plus Jean Valjean.

Allez-vous-en, dit Jean Valjean. Javert s'éloigna à pas lents. Un moment après, il tourna l'angle de la rue des Prêcheurs. Quand Javert eut disparu, Jean Valjean déchargea le pistolet en l'air.

Puis il rentra dans la barricade et dit :

C'est fait. Cependant voici ce qui s'était passé : Marius, plus occupé du dehors que du dedans, n'avait pas jusqu'à regardé attentivement l'espion garrotté au fond obscur de la salle basse.

Quand il le vit au grand jour, enjambant la barricade pour aller mourir, il le reconnut. Un souvenir subit l'entra dans l'esprit. Il se rappela l'inspecteur de la rue de Pontoise, et les deux pistolets qu'il lui avait remis et dont il s'était servi. Lui, Marius, dans cette barricade même ; et non seulement, il se rappela la figure, mais il se rappela le nom.

Ce souvenir pourtant était brumeux et trouble comme toutes ses idées. Ce ne fut pas une affirmation qu'il se fit, ce fut une question qui s'adressa : — Est-ce que ce n'est pas là cet inspecteur de police qui m'a dit s'appeler Javert ?

Peut-être était-il encore temps d'intervenir pour cet homme ? Mais il fallait d'abord savoir si c'était bien ce Javert.

Marius interpella Enjolras qui venait de se placer à l'autre de la barricade.

— Enjolras !

— Quoi ?

— Comment s'appelle cet homme-là ?

— Qui ?

— L'agent de police. Sais-tu son nom ?

— Sans doute, il nous l'a dit.

— Comment s'appelle-t-il ?

Javert.

Marius se dressa.

En ce moment on entendit le coup de pistolet. Jean Valjean reparut et cria : C'est fait.

Un froid sombre traversa le cœur de Marius.

Những kẻ khốn-nạn

XI hồi truyện của ông Victor Hugo
NGUYỄN-VĂN-VĨNH dịch.

(Trích theo)

Bỗng thì cái bóng lại cho kim, hai vai thẳng ra lẩy về nghiêng của nhà binh, quay mặt trở ra, khoan hai cánh tay lại, một bàn tay đưa lên nâng lấy cằm, rồi thì đi về phía Chợ-Lớn. Jean Valjean nhìn theo. Javert đi được vài bước quay đầu lại, to tiếng mà bảo Jean Valjean :

— Anh làm cho tôi khó nghĩ. Âu là anh giết tôi đi còn hơn.

Javert vờ ý mà kêu Jean Valjean bằng anh, không mấy tạo như trước nữa. Jean Valjean mới nhìn nói :

— Anh đi đi.

Javert thối-thắng mà đi ra. Một lát nữa thì rẽ vào con đường Thợ-sắt-đào.

Khi đã đi khỏi rồi, Jean Valjean trở sáng lên không mà bản một tiếng. Bức tường ông trở vào trong chiến lũy mà rằng :

— Xong rồi.

Trong khi say thì câu chuyện ở nơi chiến-lũy xoay ra như thế này : Marius vốn mới : bên coi ở ngoài cho nên vẫn không để ý nhìn người mặt-trăm bị trôi trong cùng phòng uống rượu.

Bên kia cửa nhìn thấy anh ta treo qua cái chiến-lũy nhỏ mà đi theo từ-bình, bấy giờ sáng rõ, cậu mới nhận ra. Cậu nhận ra thì lại sự nhờ câu chuyện ngày trước. Cậu sực nhớ rằng viên thanh-trà chính-tất đó là viên thanh-trà chính-tất ở đường Pontoise, đã giao cho cậu hai khẩu súng tại đó bắn lần hiệu trong việc bắt giữ Javert, hai khẩu súng đó hiện cậu đem đi nộp cho chiến-lũy. Chẳng những cậu nhớ mà còn cả anh thợ-sắt-đào.

Câu chuyện nhớ ra đó, cũng như là một ý-tưởng khác của cậu, nó cũng lo-mơ phấp-phất không lấy chỉ làm rõ. Cậu không phải đã đem quỳ-quỳ mà bùng bùng như thế đâu, cậu chỉ tự mình hỏi mình : Đây có phải là viên thanh-trà chính-tất xướng danh với ta là Javert đó chăng ? — Có lẽ ta cần hỏi xin ai đó cho người này ? — Nhưng trước hết ta cần phải biết rõ người này có phải chính là Javert không.

Cậu bèn gọi Enjolras vừa ra đứng đầu bên kia chiến-lũy mà hỏi :

— Enjolras !

— Chỉ đây ?

— Người kia tên là gì ?

— Người nào ?

— Người chính-tất đó mà. Anh biết tên nó chăng ?

— Biết chứ. Nó đã xướng tên cho chúng ta biết rồi.

— Tên nó là gì ?

Javert.

Marius gật đầu mỉm cười. Giữa lúc ấy thì nghe tiếng súng nổ rồi thấy Jean Valjean trở về mà nói : Xong rồi.

Marius thấy lạnh một cái rồi đến tìm gan.

Khảo về y-học cũ của ta

Chẩn-nhận trích lược

Ấu-khơ

Chẩn-định môn

(Trích theo)

Vấn-yêm thiên-dinh

Vấn-yêm là do định nghĩa là đến một thành một đốm to, dần dần chiếm lấy một nước vàng, rồi như thể một đám (người ta cũng có gọi là phôi hổ, cũng có gọi là móng đen) là bởi tâm nhiệt ở thấp, trị nên dùng thuốc giải độc.

Tử-bình phôi-ngạc

Tử-bình phôi-ngạc nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, như thể sấm bào xian dẹt, giống đến này sau thì biến chứng đau cổ họng, và chân tay sưng đỏ, trị nên dùng thuốc giải độc.

Ô-sắc lạc-ngạc

Ô-sắc lạc-ngạc nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đen như mực, và chân tay sưng đỏ, trị nên dùng thuốc giải độc.

Hồng-sắc phôi-dien

Hồng-sắc phôi-dien nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Dương-hoa phôi-dien

Dương-hoa phôi-dien nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Lời-lời

Dương-hoa phôi-dien nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Xích-châu nhiều-thần

Xích-châu nhiều-thần nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Điền-phân nhiều-thần

Điền-phân nhiều-thần nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

mô, giống đến này sau thì biến chứng thành một đốm đen, chân tay sưng đỏ, trị nên dùng thuốc giải độc.

Kiểu-viên lễ-thông

Kiểu-viên lễ-thông nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Hoa-diễn lễ-dối

Hoa-diễn lễ-dối nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Hả-tiền thấu-thủy

Hả-tiền thấu-thủy nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Kiểu-tự lưỡng-dĩ

Kiểu-tự lưỡng-dĩ nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Hả-cầm xuyên-hung

Hả-cầm xuyên-hung nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Tử-vân ba-hung

Tử-vân ba-hung nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Hắc-kỳ bãi-hung

Hắc-kỳ bãi-hung nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Liên-như phi-hung

Liên-như phi-hung nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Liên-như phi-hung

Liên-như phi-hung nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

đang thông báo người ta nên qui quai phụ.

Đào-hoa ảnh-bối

Đào-hoa ảnh-bối nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

Tử-bình phôi-dien

Tử-bình phôi-dien nghĩa là đến một thành từng đám ở xung quanh chân, sắc đỏ tươi như máu, trị nên dùng thuốc giải độc.

(Còn nữa)

Phùng-nhập-Tiến

SÁCH LUẬT

Quan phủ Bình-Long, A. Boyer de la Bérli, giáo sư trường Đại-học Pháp.

1. QUỐC-TẾ CÔNG-PRÁP

(Droit international public) giá 2.00

2. QUỐC-TẾ TƯ-PRÁP

(Droit international privé) giá 2.00

3. HẠNG-HÀ PHÁP-LẬP

(Droit maritime) giá 1.00

4. TRƯỞNG-LUẬT SỞ

(Droit commercial) giá 1.00

5. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

6. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

7. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

8. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

9. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

10. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

11. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

12. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

13. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

14. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

15. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

16. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

17. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

18. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

19. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

20. LUẬT SỞ (Tư pháp, thương mại)

PHARMACIE MONTES TONIQUE TONKINOIS

RƯỢU BỔ ĐẠO

Pharmacie Montes Tonique Tonkinois

Nhận là Tới Nhật

Người chết phải mà người sống cũng không trái

Bấy giờ sắp đến cái lúc hấp-hối của bọn làm phẩn.

Xem chính-lượng thì tuy đến 10-điểm cho cái kịch này cũng có đủ để nghĩ mà thấm-thấm : trên không thì nghìn thế vang-động lạ-lùng ; quân-lính kẻ này vạn người chuy-uyển-vận trong các đường-phố mà không nom thấy, tự-hồi hơi thở ra lay cả trời đất ; tiếng ngựa chạy khi âm-âm lúc thì im-bình ; xe súng rầm rầm rung cả nhà cửa ; súng nổ súng lớn xen nhau mà nổ ; khói súng bốc lên đỏ rực những nóc nhà ; tiếng xe-xa không biết những tiếng người kêu ở đầu-âm-bộ ; đầu đầu cũng như có sấm chớp sắp nổi phong-lôi ; chuông báo cấp ở Saint-Merry lúc ấy nghe như tiếng báo ; rồi thì tiếng kị kỵ đường-âm-âm ; rồi quang-đông ầm ầm rầm rầm kéo rất đẹp ; cảnh trên không thì vui vẻ đẹp đẽ, mà cảnh trong các nhà thì âm-thầm thăm-dạm.

Từ hôm trước, hai dãy nhà ở con đường Xương-gai đã hóa ra như hai bức tường, hai bức tường thăm-kín. Cửa ngõ đóng, cửa sổ kính chớp đều đóng cả.

Ở thời đó, thật là khác hẳn với thời ta bây giờ, khi đã đến cái buổi quốc-dân muốn chân-nhân tình-thế, đã chân-nhân hi-ên-pháp của nhà vua ban-tố cho rồi, hoặc đã chân-nhân cả chính-thể hiện-kim ; khi cả một quốc dân đã cầm-tóc, khi gần đã nổi lên không-khí, khi cả một thị-thành đã ưng thuận cho rầy ghech lại đường-lên mà làm loan ; khi đã sẵn lòng để ghech lại tâm hồn mà ngó khêu-hiếu cho hết, khiến cho nhà họ-chợ nhún nhún cười rồi, bấy giờ thì nhà tư-dã cũng nhún nhún cả ; khi tất cả nước phẩn, mà bên-đông-tỉnh với nhà chiến-sĩ, làm nội-động cho nhà chiến-sĩ ; các nhà dân ở bên đông-tỉnh với những nơi giặc làm đồn, đồn giặc lại vào các nhà dân ; nhưng khi tình-thế chưa được chín, khi dân-linh chưa ưng thuận việc làm-bình, khi cả quốc-dân như không nhận, từ bỏ việc làm loan khi ấy thì thật là kỳ lạ cho các chiến-sĩ ; các phố-phương tự-dưng bỗng vắng như sa-mạc ; nhà-dân ai nấy đều người-lạnh, những nơi người-trá được đưa đến-ghech gai thien, đường phố thành ra như khe núi để giúp sức cho quân-quan đánh dẹp các chiến-lũy.

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

(Còn nữa)

Les morts ont raison et les vivants n'ont pas tort

L'agonie de la barricade allait commencer.

Tout concourait à la majesté tragique de cette minute suprême ; mille fracas mystérieux dans l'air, le souffle des masses armées mises en mouvement dans des rues qu'on ne voyait pas, le galop intermittent de la cavalerie, le lourd ébranlement des artileries en marche, les feux de peloton et les canonnades se croisant dans le dédale de Paris, les flammes de la bataille montaient toutes d'ores et d'après des toits, on ne sait quels cris lointains vaguement terribles, des éclairs de menace partout, le tocsin de Saint-Merry qui maintenant avait l'accent du sanglot, la douceur de la saison, la splendeur du ciel plein de soleil et de nuages, la beauté du jour et l'épouvantable silence des maisons.

Car depuis la veille, les deux rangées de maisons de la rue de la Chanvrière étaient devenues deux murailles ; murailles farouches. Portes fermées, fenêtres fermées, volets fermés.

Dans ces temps-là, si d'effrités de ceux où nous sommes, quand l'heure était venue, où le peuple voulait en finir avec une situation qui avait trop duré, avec une charité octroyée ou avec un pays légal, quand la colère universelle était diffusée dans l'atmosphère, quand la ville consentait au soulèvement de ses pavés, quand l'insurrection faisait sourire la bourgeoisie en lui chuchotant son mot d'ordre à l'oreille, alors l'habitant, pénétré d'effritement, pour ainsi dire, était l'auxiliaire du combat ; et la maison fraternisait avec la forteresse improvisée qui s'appuyait sur elle. Quand la situation n'était pas mûre, quand l'insurrection n'était décidément pas consentie, quand la masse désolait le mouvement, c'en était fait des combats ; la ville se changeait en désert autour de la trévoile, les Ames se glaçaient, les asiles se morlaient, et la rue se frottait défilé pour aider l'armée à prendre la barricade.

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

(A suivre)

Le Gerant: NGUYEN-VAN-THUAN